

Som det også er fremgået, er uoverensstemmelser og tvister normalt ikke et anliggende for Finanstilsynet, det er en opgave for et ankenævn eller en domstol. På den baggrund kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget.

Frank Aaen (EL):

Det her forslag drejer sig lige som det næste på dagsordenen om, hvordan vi i højere grad sikrer, at Folketinget effektivt kan føre tilsyn med regeringen og dens embedsførelse, herunder de aktiviteter, der kører gennem Finanstilsynet.

Det er meget forunderligt, at når vi ser på sriben af finansielle skandaler, når vi ser på den berettigede kritik og uafviselige kritik og de spørgsmålstejn, der er sat ved Finanstilsynets ageren i Færøbanksagen, i Hafnia-Baltica-sagen, i Spar Nord-sagen og i forskellige andre af de sager, vi har haft til debat i Folketinget, at man så ikke hos et flertal af partierne kan se, at der er brug for en seriøs debat om, hvordan dette tilsyn gøres bedre, mere effektivt, så vi også undgår, som vi har set, at man er, for at sige det pænt, i hvert fald på grænsen af det lovlige i den måde, man har ageret på i de her krisesituationer. Jeg forstår ikke, at der ikke er en større imødekommenhed over for at diskutere problemet med Folketingets tilsyn i de her sager.

Så siges det, at det er i strid med EU-direktivet. Det er jo meget tolkningsbart, og vi kunne også forstå både på ministeren og på det, der i øvrigt har været af spørgsmål og svar i den her sag, at der er stor uenighed om, hvordan man skal tolke EU-direktivet på det område. Der er nogle lande, der går videre, end vi har gjort i Danmark, uden at de har fået problemer med EU. Det er jo i sig selv tankevækkende.

Derfor må vi jo sige det på den måde, at det tolkningsproblem, vi har, burde vi jo løse på den måde, at vi her i Folketinget vedtog en ændring af tavshedsbestemmelserne, som gjorde det mere muligt for Folketinget at opfylde sin tilsynsforpligtelse, og så sendte det forslag til EU, og så måtte de tage stilling til, om det var i modstrid eller ikke i modstrid med EU-direktivet.

Skulle det så vise sig, at det er i modstrid med EU-direktivet, så må vi jo arbejde for at få direktivet lavet om, og det er det, jeg har prøvet at appellere til et par gange i de korte bemærkninger.

Hvis vi nu tog en ordentlig debat her i Folketinget og blev enige om, hvad vi synes,

der er nødvendigt for at Folketinget kan føre ordentligt tilsyn med, hvad der sker med regeringens embedsførelse i forhold til den finansielle sektor, så måtte vi jo tage problemerne med EU i den rækkefølge, de kommer.

Vi tror fra vores side, at man sagtens kan gå langt videre i forhold til EU-direktiverne end det, vi i øjeblikket gør i Danmark.

Kirsten Jacobsen (FP):

Se, når Fremskridtspartiet gang på gang har fremsat det her forslag, er det jo til dels for at få regeringen ud af busken. Set med de briller så har den da taget et lille skridt, selv om det er et meget lille skridt.

Vi fik da først Schans Christensen på banen, og vi har da så også fået et forslag fra ministeren, men efter Fremskridtspartiets opfattelse er det langt, langtfra tilstrækkeligt. Jeg føler meget, som hr. Frank Aaen gør, at det egentlig slet, slet ikke burde være en politisk strid, at man ville søge at forebygge skandaler i den finansielle sektor i stedet for at helbrede dem midt om natten i mørke og med resultater, som har medført undersøgelser i stribevis, næser i stribevis, røde ører i endnu flere striber og penge i et omfang, som borgerne ikke kan forstå.

Jeg er ked af, at det billede, der efterhånden tegner sig, jo ikke er det billede, som vi oprindeligt fik som svar på vores spørgsmål: at det ville være i strid med EU-direktivet, hvis man lempede på disse regler.

Den daværende justitsminister, Erling Olsen, har jo tydeligt i sit svar til Folketinget fortalt, at den danske tavshedsbestemmelse efter Justitsministeriets opfattelse er en overfortolkning og en overimplementering af EU-direktivet. EU-Kommissionen er nu blevet spurgt tre gange om deres syn på sagen, og ikke en eneste af gangene har de afvist, at det ville være muligt at gennemføre det her forslag inden for direktivets rammer.

Man ser også, som hr. Frank Aaen rigtigt sagde, at andre lande har lempeligere tavshedsbestemmelser. Det, der så sidder tilbage i én, og som jeg synes er ubehageligt, er: Hvilke beskyttelser er det så, man taler om, når det er de tidligere regeringer og den nuværende regering, som står skulder ved skulder for at sikre Folketinget imod at få mulighed for at udøve den parlamentariske kontrol, grundloven giver os?

Jamen så kan man jo ikke få andet end mistanke om, at det, man i grunden vil beskytte sig imod, er, at Folketinget finder ud af, om Finans-